

ΑΓΓΛΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΑΡΚΧΩΡΕΤ ΓΟΥΤΝΕΥ

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΖΗΛΕΥΣΕ...

ΑΠΟΤΕ, έτσι για γούστο, άπεφάσισε ή χαριτωμένη γυναicoύλα του κ. Κάρ να τον ρωτήσει με τό συνηθισμένο παιχνιδάκι που και πάντα γελαστό ύφος της, πού έκανε να φαίνονται δυο μικρά λακκάκια πλάι στα δλόδρσα χείλη της:

—Πές μου, αγάπη μου, δέν με ζήλεψες ποτέ σου; Μά ποτέ σου; Καμμιά φορά; Ούτε τοσοδά, μιά σταλίτσα;

—Ήτανε μιά άπ' τις μονότονες θρα-δίδες, πού ό κ. Κάρ τις περνούσε διαβά-ζοντας τήν έφημερίδα του, ένώ ή γυναί-κα στους κόσμους τών όνειρων, κάί τών ιδεών κι' έπιαναν απέ-λευστε συζητήσεις για όλες σχεδόν τις τέχνες δια μέσου τών αιώνων.

—Καί γιατί να ζηλέψω; Όχι, δέν ζήλεψα ποτέ! άπάντσε ό κ. Κάρ, μ' έναν τρόπο, σάν να μη είχε καν άκούσει ποτέ πώς ύπάρχει τό συνάισθημα τής ζήλειας στόν κόσμο.

—Μά, ποτέ σου; Ούτε τοσοδά; Ξαναρωτήσε πάντα γελαστή ή ώμορφη γυναicoύλα του. Ούτε μιά σταλίτσα;

—Ό κ. Κάρ στενοχωρήθηκε πού τό δέκοντε μ' αυτές τις ά-νόητες ερωτήσεις τήν άνάγνωστο του και μάλιστα σ' ένα πολύ ένδιαφέρον άρθρο για τήν ανάπτυξη τής χοιροτροφίας με κά-ποιο καινούργιο σύστημα. Δέν μπορούσε θέβαινα να καταλάβη πώς ή έπιμονη παρρασια του εκεί μέσα, στο ασλονάκι, στενο-χωρούσε τούς δυο άλλους. Είπε, θέλεπε, μερικά πράγματα, πού δέν έχουν πάντα τήν λεπτότητα να τά καταλαβαίνουν όλοι οι σύ-ζυγοι.

—Όρεξί πού τήν έχεις, καυμένη! μουρ-μούρισε. Δέν μ' άφίνεις ν' άποτελέσω ή-συχά τήν έφημερίδα μου... Σέ καλό σου!

—Είσαι πολύ περίεργος τύπος, αγάπη μου, είπε ή γυναίκα του. Βάζω στοιχίμα πώς δέν σκοτίζεσαι άπόλυτως για τίποτε στόν κόσμο.

—Όχι δά! άπάντσε άτάραχος ό άντρας τής. Φαντάζομαι μονάχα πώς ή ζήλεια, ό-πως τήν καταλαβαίνεις εσύ κι' ό περισό-τερος κόσμος, εινε μιά παθολογική κατά-σταση... Κάτι πού πρέπει να τό περιφρο-νούν ό δυνατόι άνθρωποι...

—Όπως κι' άν εινε, άπάντσε ή κ. Κάρ, είμαι πολύ εύτυχιμένη πού δέν... καταθέ-χεται να με ζηλεύης... Άλήθεια, θά ήταν άνυπόφορο...

Η άλθθεια ήταν, ότι ό κ. Κάρ αγαπούσε τρία πρόσωπα σ' αυτόν τόν κόσμο: τήν γυ-ναίκα του, τό γυίο του και τό σκύλο του. Τό λάθος του ήταν πώς δέν αγαπούσε διό-λου τά πολλά λόγια και φοβότανε ύπερβo-λικά τις οικογενειακές σκηνές και τις απέ-φυγε με κάθε τρόπο, φλοσοφικώτατα. "Ε-τσι, ή γυναicoύλα του κατάντησε οια-σινά να τόν θεωρή σάν ένα είδος πλούσιου θείου, πού τήν αγαπούσε και κύτταζε πώς να τής κάνη όσο μπορούσε πιο εύχάριστη, πιο εύ-τυχιμένη τή ζωή της. "Ο γυίος του τόν κύτταζε με φόβο, άνα-κατεμένο με κάποιο σεβασμό για τήν μεγάλη γενναioδωρία του, πού προήχεται, άπόλυτα, άπ' τήν απέραντη άφρημάδα του. Μονάχα ό σκύλος του τόν λάτρευε και δέν τώκρυβε διόλου αυτό. "Ο Μάικ — έτσι τόν έλεγαν τό σκύλο — ήταν τό μόνο μέλος τής οικογενειας πού δέν άσπαινε ποτέ κ' έκανε μεγά'η φασαρία όταν θέλεπε τόν άφεντικό του. "Ακουμπάσε τά βρώ-μικα πόδια του πάνω και στό πιο καινούργιο παταλόνι του κ. Κάρ, τού'λλοιφε τό πρόσωπο, όταν τά κατάφερε να πηδήξη ως εκεί, κάί κοιμότανε τρισευτυχιμένος κοντά στό κρεβάτι του άφεντικού του ή στά πόδια του, όταν διάβαζε κεινος τήν ατέ-λειωτή έφημερίδα του, έαπλωμένους σέ μίαν άναστακτική πολυ-θρόνα στο ασλονάκι ή στην τραπέζαρια. Κι' ό κ. Κάρ, πού κατά βάθος λαχταρούσε ν' αγαπή και να τόν αγαπούν, μπορούσε ν' άφηνη τήν τρυφερότητα τής καρδιάς του να εχειλιζή στα χά-δια και στις περιπότους του για τόν σκύλο του.

—Είσαι πολύ περίεργος τύπος, αγάπη μου... —Μά αυτό καταναίει άνυπόφορο!... —Καί γιατί; —Ρώτησε άγριεμένος ό κ. Κάρ. —Τι θέλεις να πής; Έκανε κάπως χλωμή ή κ. Κάρ. —Γιατί, λέω, να πάρη μαζί του τό σκύλι μου, και μάλιστα τήν ώρα πού τό ήθελα εγώ να έγω περιπατό... —Η κ. Κάρ ήσούασε: —Νά, σχεδόν μόνος του, πήγε ό Μάικ. Μόλις τόν είδε να παίρνη τό καπέλο του, άρχισε να χορηπιδά, να τού κάνη χα-ρες. Τότε και κεινος τόν πήρε μαζί του μιά βόλτα... —Δέν μου άρέσει διόλου αυτός ό περιπατός του Φράνσι με τό σκύλι μου, είπε σχεδόν άγριεμένος ό κ. Κάρ. —Μά τί λές, αγάπη μου; Δέν φαντάζομαι ν' άργήσουν να γυ-ρίσουν...

—Τι να σοσ πώ... αυτός ό κύριος μου φαίνεται σάν να μπαί-νοθαγίνη πολύ μέσο στό σπίτι μου... Δέν μ' άρέσει να κώ-νουν άλλοι τόν νοικοκύρη έδωμάς. Σέ παρακαλώ να τού δώ-σης να τό καταλάβη αυτό τό γρηγορώτερο... Άκούς εκεί! Νά πάρη τό σκύλι μαζί του!... Νά τό πής, σε παρακαλώ, με τρόπο, ν' άραρώση τις έπισκέψεις του... Καταλαβαίνεις; Νά τις κόμη έντελως τις έπισκέψεις του!... —Ό κ. Κάρ είχε ζηλέψει έπιτέλους!...

λες ήπόδρομιές. Είχε ταξιδέψει πολύ κι' είχε τις καλύτερες κοσμικές σχέσεις. Μπορούσε με άπόλυτη πεποίθησι να μιλήρη για τις τουαλέτες τών κυριών, άναγνώριζε μ' έξαιρετική έπι-τυχία τό γούστο και τό κόψιμο τών μεγάλων καταστημά-των του Παρισιού κι' όταν αυτός έκανε ένα κομπλιμέντο σε μιά κυρία για τήν τουαλέτα της, εκείνη μπορούσε να εινε θε-βαινα για τήν έπιτυχία της.

Μπανόβγαίε τόσο συχνά στο σπίτι τών Κάρ, ώστε ό σκύλος ό Μάικ κατάντησε πειά να τόν παραδεχτή κι' αυτόν για μέλος τής οικογενειας κι' έτσι δέν γαυγίζε καθόλου όταν άκουγε τή φωνή του ή τά θήματα του ή όταν τόν μωρίζταν από μακριά. Στο τέλος μάλιστα, κάθε φορά πού τόν θέλεπε, τού κουνούσε και τήν ουρά του πρόσχαρη. Κι' άν οι γείτονες έλεγαν τό μα-κρύ και τό κοντό τους γι' αυτή τήν παρρασια του τρίτου μέσα στο σπίτι, ό κ. Κάρ ή δέν άκουγε τίποτε ή κι' άν άκουε κάτι, δέν φαίνοντανε να δινή τήν παραμικρότερη σημασία.

—Δέν μπορώ να καταλάβω, μα τήν άλθθεια, έλεγε μονάχα κάποτε στη γυναίκα του και στο φίλο του—ή μάλλον στο φίλο της—πού στην εύχη τά θισκετε έσεις οι δυο τόσα πού λέτε κάθε μέρα! Φαντάζομαι τί θά ήτανε ό κόσμος άν όλοι μιλούσαν τόσο πολύ σάν εσάς τούς δυο!

—Ώστε άπ' αυτή τή φιλοσοφική παρατήρησι, θυσιζότανε σιω-πηλός στο διάβασμα τής έφημερίδας του, με τό ένα χέρι ά-κουμπιμένο πάνω στη ράχη ή στο έξυπνο και στοργικό κεφάλι του σκύλου του.

***

"Εν' άνοιξιάτικα θραου, ό κ. Κάρ έπέ-στρεφε άπ' τήν πόλι στο έξοχικό του σπίτι πολύ εδιδάβητος.

Σ' δόλόκληρη τήν διαδρομή του τράνου, δέν είχε ούτε για μιά στιγμή άνοιξει τήν έφημερίδα του. Είχε άφοσιωθή δόλόκληρος στο θαυμασμό τής φύσεως πού ερασανεϊνό-ταν. Άπολάμβανε αυτό τό άώνιο θαύμα τής γεμάτης χαρά κι' άνέπνευε μ' εύχάρι-στησι τόν μωρωμένο άνοιξιάτικο άέρα.

Μιά δυνατή έπιθυμία τόν κυριέσε: Μό-λις θέστανε στο σπίτι του, θά'λλοιζε, θά φορούσε τά άνετα ρούχα τής έξοχής, θά παίρνει τόν αγαπημένο του σκύλο και θά πήγαινε περιπατό, άνάμεσα σ' άφήσιμα δέντρα και στούς μωρωμένους βάλμους.

Βρήκε τήν γυναicoύλα του, χαριτωμένη, ώμορφη και γλυκαία σάν τήν "Ανοιξί". Ό κ. Κάρ όμως δέν ήταν άνθρωπος να τό προσέξη αυτό. Μόλις μπήκε μέσα, τής ει-πε άμέσως τό σχεδίο του και τή ρώτησε: —Πού είν' ό Μάικ;

—"Εξω, μαζί με τόν Φράνσι, τού άπάν-τησε εκείνη.

—Πώς είπες; Βγήκε ό Μάικ έξω με τόν Φράνσι; ρωνάεε κατάκλητος και τό πρό-σωπό του ήγινε μονομιάς κατακοκκίνο.

—Θέλεις ένα φλιτζανάκι τσάι; ούτηρη ή γυναίκα του.

—Μά αυτό καταναίει άνυπόφορο!... —Μά γιατί; Τι πειράζει; Μιλούσαμε για τά τελευταία έργα πού παίχτηκαν φέτος τόν χειμώνα. Δέν είχαμε τήν ίδια γνώμη, κι' από κουβέντα σε κουβέντα, ό Φράνσι θυμωσε, πήρε τό κα-πέλλο κι' έφυγε να πάη περιπατό. Πήρε και τόν Μάικ μαζί του. Άλήθεια, όταν γυρίση, κύτταζε να τόν κρατήσης στο τραπέζι, αγαπούλα μου...

—Καί γιατί; —Ρώτησε άγριεμένος ό κ. Κάρ.

—Τι θέλεις να πής; Έκανε κάπως χλωμή ή κ. Κάρ.

—Γιατί, λέω, να πάρη μαζί του τό σκύλι μου, και μάλιστα τήν ώρα πού τό ήθελα εγώ να έγω περιπατό... —Η κ. Κάρ ήσούασε:

—Νά, σχεδόν μόνος του, πήγε ό Μάικ. Μόλις τόν είδε να παίρνη τό καπέλο του, άρχισε να χορηπιδά, να τού κάνη χα-ρες. Τότε και κεινος τόν πήρε μαζί του μιά βόλτα... —Δέν μου άρέσει διόλου αυτός ό περιπατός του Φράνσι με τό σκύλι μου, είπε σχεδόν άγριεμένος ό κ. Κάρ.

—Μά τί λές, αγάπη μου; Δέν φαντάζομαι ν' άργήσουν να γυ-ρίσουν...

—Τι να σοσ πώ... αυτός ό κύριος μου φαίνεται σάν να μπαί-νοθαγίνη πολύ μέσο στό σπίτι μου... Δέν μ' άρέσει να κώ-νουν άλλοι τόν νοικοκύρη έδωμάς. Σέ παρακαλώ να τού δώ-σης να τό καταλάβη αυτό τό γρηγορώτερο... Άκούς εκεί! Νά πάρη τό σκύλι μαζί του!... Νά τό πής, σε παρακαλώ, με τρόπο, ν' άραρώση τις έπισκέψεις του... Καταλαβαίνεις; Νά τις κόμη έντελως τις έπισκέψεις του!... —Ό κ. Κάρ είχε ζηλέψει έπιτέλους!...

